

Arrest

nr. 239 879 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 februari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, dient op 5 januari 2009 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk bevonden en worden verzoekster en haar kinderen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 25 juli 2012 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken om bijkomende medische informatie over verzoeksters zoon G.

Op 6 september 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 18 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 12 oktober 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 17 oktober 2014 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Op 27 november 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 10 oktober 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 december 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 juli 2019 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek).

Op 8 januari 2020 vindt een terugkeergesprek plaats.

Op 26 februari 2020 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 26 februari 2020 wordt aan verzoekster ook een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een ambtbaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 8.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : R.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats : V.

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste aangetekend aan haar ter kennis werd gegeven op 28.11.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvragen, ingediend op 17.10.2014 en op 25.07.2019, werden beiden geweigerd. Ook betrokkenes medische en humanitaire regularisatieaanvragen werden allen geweigerd.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen R. S. °(...) 2009, R. E. °(...) 2006, R. M. A. °(...) 2008, R. G. °(...) 2005 en R. K. °(...) 2014. Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. M. °(...) 1990 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht en werd op 8.03.2015 reeds gerepatrieerd, maar keerde terug naar België. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. M. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. M. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): 'De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)'. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. M. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school waarvan twee naar bijzonder onderwijs, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkenes schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkenes schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 16 jaar in België is. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Servo-Kroatisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.

Betrokkene verklaart dat ze zelf psychische problemen heeft en medicatie neemt hiervoor. Ze verklaart tevens dat ook G. psychische problemen heeft en problemen heeft aan zijn hart en reeds geopereerd wordt. Ze verklaart tevens dat M. epilepsie heeft, maar hier geen medicatie meer voor neemt. Betrokkene legt echter geen recente medische attesten voor van deze medische aandoeningen en toont niet aan dat haar medische problemen en die van haar kinderen haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd op 8.01.2020 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"3.a Schending van de materiële en formele motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing.- belangenafweging — beoogde doel- disproportionaliteit.

Bij de bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

1. De beslissing tot verwijdering van 26/09/2019 gaat gepaard met een inreisverbod

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt :

"Het inreisverbod wordt af gegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van de volgende feiten :

" Artikel 74/11 pari, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste aangetekend aan haar ter kennis werd gegeven op 28/11/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing "

NOCHTANS

De gemachtigde van de Minister komt ten onrechte tot het besluit dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoekster en haar kinderen.

Voor een gezin met 5 schoolgaande kinderen is het vooreerst praktisch onmogelijk om onder te duiken; De kinderen gingen steeds naar school; hun verblijfsgegevens waren steeds bekend bij de Overheid; mn via Ministerie van Onderwijs.

Daarbij werd er bij het nemen van beslissing waartegen huidig beroep , geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster, op 04/02/2020 dwz. juist voorafgaand aan de beslissing nog een nieuwe aanvraag humanitaire regularisatie op grond van art. 9bis Wet 15/12/1980 indiende.

Verzoekster heeft derhalve haar recente verblijfsgegevens, haar adres in Beringen (...) meegedeeld aan de Overheid en de vraag gesteld om haar verblijf te regulariseren.

Deze aanvraag is nog onderzoek.

De gemachtigde van de minister, heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met dit nieuwe element, niettegenstaande hij kennis kon hebben en zelfs had moeten hebben van dit gegeven.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de nieuwe aanvraag dd. 04/02/2020 op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980.

De gemachtigde van de Minister hield derhalve bij de beoordeling van de zaak, geen rekening met alle elementen van het dossier.

De beslissing werd derhalve onzorgvuldig voorbereid en is zelfs onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële en formele motiveringsplicht;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van de wet van '03.07.1991' betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat er ten onrechte werd voorgehouden dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken in hoofde van de verzoekende partij. Bovendien zou er geen rekening gehouden zijn met haar familie- en gezinsleven.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde immers terecht vast dat er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat de beslissing tot verwijdering gepaard diende te gaan met een inreisverbod.

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Minister, in onderhavig geval inderdaad allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn).

Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat er ten onrechte werd geoordeeld dat er in haar hoofd een risico op onderduiken bestaat.

De kritiek van de verzoekende partij is weinig ernstig.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister terecht heeft geoordeeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nu er in hoofd van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat en dit conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist dat er een risico bestaat op onderduiken.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*

- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);”

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Minister vast dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste aan de verzoekende partij betekend werd op 28.11.2014. Gezien geen enkele van de vorige beslissingen werd uitgevoerd, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing tot verwijdering dd. 26.02.2020 en aan onderhavige beslissing.

Met haar kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij haalt aan dat zij 5 schoolgaande kinderen heeft, zodat het praktisch onmogelijk is om onder te duiken. Er zou bovendien geen rekening gehouden zijn met het feit dat zij op 14.02.2020 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Met haar kritiek toont de verzoekende partij niet aan dat zij op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste gegevens heeft geoordeeld dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De verzoekende partij kan verder evenmin worden gevolgd alwaar zij kritiek uit op de duur van het inreisverbod.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“ §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod. Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan. De verzoekende partij haalt aan dat er geen rekening werd gehouden met de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder merkt dienaangaande op dat uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag door de stad Beringen aan de gemachtigde van de Minister werd overgemaakt op 03.03.2020 en dus pas na het nemen van de bestreden beslissing.

Deze aanvraag was dus niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hier geen rekening mee heeft kunnen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het enige middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder laat tot slot gelden dat uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen van verzoekende partij allemaal in België geboren zijn, de oudste kinderen in België school lopen, de verzoekende partij verklaarde gedurende 16 jaar in België te zijn, de band die haar kinderen zouden hebben met Macedonië, de eventuele taal- en culturele achterstand zouden kunnen hebben, het sociaal netwerk dat de kinderen in België hebben uitgebouwd, etc. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motieven, toont uiteraard niet aan

dat deze kennelijk onredelijk zijn of uitgaan van onjuiste gegevens. De verzoekende partij toont evenmin aan dat er met bepaalde specifieke omstandigheden geen rekening werd gehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het inreisverbod een duur heeft van drie jaar omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op hetgeen voorafgaat, in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een termijn van drie jaar proportioneel is, uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster uit kritiek op het motief inzake het risico op onderduiken. Zij stelt dat dit risico niet bestaat en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster op 4 februari 2020 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin zij haar meest recente verblijfplaats heeft meegedeeld. Er werd geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en de beslissing kwam onzorgvuldig tot stand.

3.1.3.3. Het motief waarom een inreisverbod wordt opgelegd luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering van 26.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste aangetekend aan haar ter kennis werd gegeven op 28.11.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt dat het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoekster op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoekster betwist dit niet. De bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 28 november 2014.

Waar verzoekster kritiek uit op het risico op onderduiken, moet worden opgemerkt dat dit een overtollig motief betreft. Dit motief lijkt de verwerende partij te halen uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat haar dezelfde dag werd gegeven. In dit bevel wordt aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In huidige bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod aan verzoekster wordt gegeven omdat meerdere vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, wat zij niet betwist. Bijgevolg is de verwijzing naar een risico op onderduiken in huidige bestreden beslissing een overtollig motief, en volstaat het motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd om het inreisverbod met een termijn van maximum drie jaar te schragen.

Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.3.4. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij op 4 februari 2020 heeft ingediend en dat bij het nemen van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een kopie toe van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gedateerd op 4 februari 2020 gericht tot het gemeentebestuur van Beringen.

Er wordt opgemerkt dat na het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden nagegaan of de aanvrager wel degelijk verblijft in de gemeente waar hij de aanvraag heeft ingediend (artikel 26/2/1, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: het Vreemdelingenbesluit). Eens deze verblijfplaats bevestigd is, wordt de aanvraag doorgestuurd naar de gemachtigde van de minister. Ook moet worden nagegaan of de retributie betaald is (artikel 1/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Met de aanvraag ingediend op 4 februari 2020, voor het nemen van de bestreden beslissing op 26 februari door de burgemeester van de woonplaats van verzoekster nog niet doorgestuurd aan de

verwerende partij, kon geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente pas op 3 maart 2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend.

Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor zover de burgemeester deze effectief heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. De verwerende partij kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

Ook de Raad van State heeft in dit verband geoordeeld dat de wettigheid van een verwijderingsmaatregel gesteund op artikel 7 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, zodat haar niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij geen kennis had (RvS 13 november 2012, (c) 9210).

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster geen beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 26 februari 2020 en is dit definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Een inreisverbod is een *accessorium* van een verwijderingsbeslissing, *in casu* werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hierboven geciteerd. Ook bij het nemen van de bestreden beslissing, het inreisverbod, was de verwerende partij niet op de hoogte van de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en kon zij hiermee geen rekening houden.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 8 januari 2020 een terugkeergesprek plaatsvond met verzoekster. Tijdens dit gesprek heeft verzoekster niet gemeld dat zij van plan was om binnenkort een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Zoals reeds gesteld, betwist verzoekster niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan vroegere beslissingen tot verwijdering en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden die haar situatie kenmerken: er wordt gemotiveerd waarom aan verzoekster een termijn van drie jaar wordt opgelegd (zie de bespreking van het tweede middel).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Er wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar.

In fine van de beslissing verwijst de gemachtigde van de Minister in algemene bewoordingen naar “ het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven ”

Dit is geen voldoende argumentatie , te meer nu blijkt dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoekster, recent nog een verzoek tot humanitaire regularisatie indiende.

In de bestreden beslissing worden verder argumenten aangehaald op basis waarvan de gemachtigde van oordeel is dat de beslissing werd genomen met respect voor art. 8 EVRM.

Hoewel verzoekster van oordeel is dat deze niet dienstig zijn mbt het bepalen van de duur van het inreisverbod; stelt zij voor zoveel als nodig :

Verzoekster kan zich voor zichzelf en haar kinderen wel beroepen op art 8 EVRM.

Verzoekster en haar kinderen hebben een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd.

De kinderen zijn allen in België geboren; zij hebben geen enkele band met Macedonië. Zij spreken uiteraard vlot Nederlands.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt :

“ Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé — leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken .

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd , kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM .

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt , kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel , gelet op de omstandigheden , inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn .

Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoekster en haar kinderen die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt.

...

Het zorgvuldigheidsbeginsel — het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. In het tweede middel voert verzoekster aan dat de motieven voor de duur van drie jaar onvoldoende zijn. Er wordt verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, maar verzoekster meent dat dit onvoldoende is en dat hierbij geen rekening wordt gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt. Verzoekster en de kinderen hebben een privé- en gezinsleven in België, de kinderen zijn in België geboren en hebben geen band met Macedonië, ze spreken Nederlands. Er is geen afdoende belangenafweging en de beslissing is disproportioneel.

3.2.3.2. De motieven voor het opleggen van een termijn van drie jaar zijn de volgende:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvragen, ingediend op 17.10.2014 en op 25.07.2019, werden beiden geweigerd.

Ook betrokkenes medische en humanitaire regularisatieaanvragen werden allen geweigerd.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen R. S. °(...) 2009, R. E. °(...) 2006, R. M. A. °(...) 2008, R. G. °(...) 2005 en R. K. °(...) 2014. Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. M. °(...) 1990 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht en werd op 8.03.2015 reeds gerepatrieerd, maar keerde terug naar België. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. M. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. M. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): 'De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)'. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. M. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school waarvan twee naar bijzonder onderwijs, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkenes schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te

zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkenes schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 16 jaar in België is. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Servo-Kroatisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.

Betrokkene verklaart dat ze zelf psychische problemen heeft en medicatie neemt hiervoor. Ze verklaart tevens dat ook G. psychische problemen heeft en problemen heeft aan zijn hart en reeds geopereerd wordt. Ze verklaart tevens dat M. epilepsie heeft, maar hier geen medicatie meer voor neemt. Betrokkene legt echter geen recente medische attesten voor van deze medische aandoeningen en toont niet aan dat haar medische problemen en die van haar kinderen haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd op 8.01.2020 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

3.2.3.3. Inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoekster op 4 februari 2020 heeft ingediend, wordt verwezen naar wat hierover overwogen wordt onder punt 3.1.3.4.

3.2.3.4. Verzoekster meent dat zij zich wel kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en dat dit artikel geschonden is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij en haar kinderen in België een privé- en gezinsleven hebben uitgebouwd, de kinderen zijn in België geboren, zij hebben geen band met Macedonië, ze spreken vlot Nederlands.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

3.2.3.5. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekster en haar kinderen verblijven op illegale wijze in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.2.3.6. In de bestreden beslissing wordt volgende belangenafweging gemaakt:

“Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen R. S. °(...) 2009, R. E. °(...) 2006, R. M. A. °(...) 2008, R. G. °(...) 2005 en R. K. °(...) 2014. Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

*Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. M. °(...) 1990 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht en werd op 8.03.2015 reeds gerepatriëerd, maar keerde terug naar België. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. M. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. M. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): ‘De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Uner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*)’. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. M. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.*

Het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

*Betrokkenes kinderen gaan in België naar school waarvan twee naar bijzonder onderwijs, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.*

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in

België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkene schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 16 jaar in België is. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 16 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hun verblijf precair was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Servo-Kroatisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd."

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het illegaal verblijf van verzoekster en de kinderen, met het feit dat verzoekster en haar kinderen momenteel gescheiden leven van de vader van de kinderen - die zelf evenmin een verblijfsrecht heeft - omdat deze zich in de gevangenis bevindt, met de mogelijkheid om contact te houden met de vader, met het feit dat de kinderen in België geboren zijn en hier school lopen, met het feit dat verzoeksters schoonmoeder op legale wijze in België verblijft en verzoekster en de kinderen bij haar inwonen, met het feit dat verzoeksters schoonzus en haar kinderen zich ook op illegale wijze in België bevinden en het land dienen te verlaten, met het feit dat verzoekster stelt dat het centrum van haar belangen in België is, met de band die de kinderen nog met Macedonië hebben.

De loutere beweringen in het middel “Verzoekster en haar kinderen hebben een privé-en gezinsleven in België uitgebouwd. De kinderen zijn allen in België geboren; zij hebben geen enkele band met Macedonië. Zij spreken uiteraard vlot Nederlands.” en “Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoekster en haar kinderen die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM” doen geen afbreuk aan de uitgebreide belangenafweging die met al de elementen van verzoeksters dossier rekening heeft gehouden. Verzoekster toont evenmin op concrete wijze aan dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Zij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de “uit de bestreden beslissing” niet blijkt “dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd” en zij toont niet op concrete wijze aan welke elementen zij bedoelt met “de positieve elementen van verzoekster”. In de mate waarin zij hiermee het schoollopen van de kinderen zou bedoelen en het legaal verblijf van haar schoonmoeder, wordt erop gewezen dat deze elementen wel degelijk in de belangenafweging werden betrokken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.7. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven voor het opleggen van de termijn van drie jaar steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.3.8. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET